

Mikä ihmeen identiteettikriisi?

Henkilöt, jotka asuvat ulkomailla pitemmän ajan, ja varsinkin siirtolaisiksi muuttaneet, joutuvat silloin tällöin vastaillemaan kysymyksiin, jotka kosketelevat muuttaneen minuutta.

Kysytään, oletko joutunut identiteettikriisiin. Oletko epävarma omasta olemuksestasi, ahdistako uusi ympäristö tai tuntuuko vaikealta sopeutua uuteen kulttuuriin? Tähän vastaisin nyt tässä koko meidän perheemme puolesta. Merkkillistä kyllä, me emme ole kokeneet — ainakaan itse huomanneet — minkäänlaista identiteettikriisiä joutuessamme pois omilta synnyinseuduiltamme noin neljännesvuosisata sitten, Australian auringon alle.

Tietysti kieli oli ongelma. Englannin kieli oli pakko oppia, mutta halusimme säilyttää myös suomen kielen itsellämme ja toivoimme, että myös lapsemme haluaisivat sitä. Ketään ei voi pakottaa, varsinkaan omia lapsiaan. Toiveemme on toteutunut yli odotusten, kolmas polvikin jo puhuu ja ymmärtää auttavasti suomea, ja meidän vanhempien kielitaito on säilynyt tämän verran kun tästä näkyy. Suomesta lähtiessämme poikamme oli 9-vuotias ja tyttömme 8 vuotta ja täällä syntyi nuorin poikamme 21 vuotta sitten. He kaikki puhuvat, lukevat ja kirjoittavat suomea. Kun osaa van-

hempiensa ja esi-isiensä kieltä, ei tarvitse kysellä, kuka minä olen.

Meidät on tänne hyväksytty hakemustemme perusteella ja ulkonäöllisesti me sulaudumme hyvin eurooppalaiseen väestöön. Aikaisemmin tulleet suomalaiset ovat hankkineet meille hyvän maineen, josta meille on ollut hyötyä. Meidät nykypäivän suomalaissiirtolaiset tunnetaan ahkerina, turnollisina ja luotettavina yhteiskunnan jäseninä. Suomalaista arvostetaan Australiassa, eikä syyttä. On myös muistettava, että me Suomesta Australiaan tulleet siirtolaiset olemme erikoisasemassa siksi, kun tulimme yhdestä hyvästä maasta toiseen hyvään maahan.

Eräänlainen identiteettikriisi saattaa syntyä, jos suomalainen esimerkiksi muuttaa maahan, jossa on vain yksi kansallisuus, yksi kulttuuri ja muukalaisia vieroksuva ympäristö. Australia on monikansallinen, monikulttuurinen ja uusia kulttuureja ymmärtävä ja tukeva yhteiskunta.

Itse en ymmärrä ihmisiä, jotka ottavat ensi askeleita pois omasta minuudestaan muuttamalla nimensä. Se on heikkoutta, joka voi viedä pidemmällekin. Miksi nimi Jukka pitää muuttua "Johniksi" ja seuraavaksi Kumpulainen "Hilliksi"? Täytyyhän suomalaistenkin oppia sanomaan kreikkalainen nimi tai seitsemän senttiä puolalaista risuaitaa.

Reijo Pekkarinen, Canberra, Australia.

Vanhimmalla pojallamme on melko mukava asema Australian suurimmassa pankissa. Eräs tunnettu turkulainen tohtori esitti hänelle muutama viikko sitten kysymyksen: "Onko sinulle ollut mitään haittaa nimestäsi tai suomalaisuudesta uralla etenemisesi suhteen?" Poikani vastasi: "Ei hyötyä eikä haittaa. Kun saa tilaisuutensa, on vain tehtävä parhaansa kykynsä mukaan. On uskottava itseensä, luotettava osaamiseensa ja mentävä eteenpäin. Ei siinä nimet eikä kansallisuudet auta. Jos taas syystä tai toisesta lähtökohtia kysytään, niin kyllä se suomalainen syntyperä on ilo mainita." Tuossa on kyllä vastausta perheemme jokaisen jäsenen kohdalta.

Kaikilla perheemme jäsenillä on ollut onni olla mukana kymmenissä erilaisissa tilaisuuksissa viemässä suomalaisuutta ja suomalaista kulttuuria toisten kansallisuuksien tietoisuuteen. Ne ovat olleet ja tulevat olemaan juhlahetkiä. Ahkera "aussi" ja juurensa tunteva suomalainen on siirtolainen, jolla on yhteiskunnalle arvokas panos annettavanaan.

Melkein kaikki perheemme jäsenet ovat käyneet Suomessa tunnistamassa juurensa. Ja nyt iloitsimme siitä, että Suomen itsenäisyyden 75-vuotisjuhluvuonna vanhin poikamme 24 vuotta lähtönsä jälkeen saapuu uudelleen synnyinmaahansa. Mukana hänellä on 6-vuotias poikansa, joka tekee jo toisen Suomen-matkansa. Kumpi toimiinee oppaana, se jää nähtäväksi.

Niin ja sitten, kun me jokainen kotonamme joulukuun kuudentena illalla

Australlansuomalaiset käyttävät mielellään kansallispukuja perhe- ym. tilaisuuksissaan ja ovat ylpeitä suomalaisuudestaan.

sytytämme ikkunallemme Suomen itsenäisyyden 75-vuotiskynttilät, emme ylläty, kun kadun toisella puolella asuvat naapurit tulevat taas kysymään, olemmeko aloittaneet joulun tavallista aikaisemmin.

Me tarjoamme heille lasin käteen, selitämme juhla-alaistuksen syyn ja kohotamme maljan itsenäiselle Suomelle. Maljat maisteltuaan naapurit poistuvat ja mumisevat mennessään: "Ihmeellisiä ihmisiä nuo suomalaiset!" Niitähän me.

Seuraavanakaan aamuna emme hämmästy, jos taas saamme lukea Canberra Timesista: "Suomalaisilla on hieno tapa muistaa synnyinmaansa itsenäisyyspäivää sytyttämällä kynttilät ikkunalle, kuten yllä oleva kuva kertoo."

Mikä se sellainen identiteettikriisi on?